

PŘÍBĚHY Z ALTERNATIVNÍHO ČESKOSLOVENSKA

VERSCHLUSS

K A R E L D R E X L E R

II. CELÁ HOŘÍM, MILÁČKU!

Kadlec se oháněl, jak mohl, a zdálo se, že na co sáhne, to se mu daří. Užíval si ten zvláštní stav, jako by tušil, že nevydrží moc dlouho.

V sousedství se stal uznávaným odborníkem i obchodníkem. Největšího uznání se mu jednou dostalo od Maxmiliána Krause, obchodníka s látkami ze sousedství.

„Herr Kadlec,“ řekl mu tenkrát Kraus, když se se ženou stavili na pravidelný nákup. „Vy nejste řezník, vy jste chirurg, vy jste umělec!“ Kadlec se zapýřil, Sára přibalila ke krkovici pár klobás jako pozornost podniku a uložila vše do již téměř plného košíku. „Nechtěl byste vzít na učení našeho syna?“

A tak začal u Kadlece vypomáhat Hermann Kraus. Nutno dodat, že Kadlecovi se protivila jeho uhrovitá tvář, na jeho vkus mladík také příliš mluvil a – a to bylo asi nejhorší – když se díval na Sárku, olizoval se. Nebyl líný, ani nemotorný, ale do řeznictví se prostě nehodil a nedokázal si získat Kadlecovu důvěru. Kadlec mu nakonec dohodil místo v jedné restauraci v centru města, v které měl dobré vztahy s provozním vedoucím, jakýmsi Fritzem Fichtem. Starého Krause si tím zavázal. Ze souseda se tak stal zákazník k nezaplacení. Chválil Kadlecův podnik, kudy chodil, maso a uzeniny nakupoval jen u něj.

Pravdou ovšem zůstávalo, že Kadlecovy klobásy a párky se prodávaly samy a Krausova *reklama* byla jen příslovečná třešnička na dortu. Netrvalo dlouho a ke Kadlecovi začali jezdit i zákazníci z jiných částí města.

Kadlec věnoval své výrobě téměř přehnanou péči. Se surovinami, kutrem i pěchovačkou se div nemaz-

lil. Tančil po dílně, prozpěvoval si, ostrými noži řezal maso s takovou brilancí a grácií, že to více než řeznickinu opravdu připomínalo spíše divadelní představení. Zdokonalil recepturu sekánky natolik, že výsledný produkt byl nezaměnitelný s jakýmkoli konkurenčním výrobkem. Kadlec přidával do nasekané směsi nejen standardní přísady – pepř, papriku a muškátový oříšek – ale i indické koření a udil párky a klobásy nad dřevem z pivních sudů, které odkupoval v Mnichovském *Bürgerbräukelleru*. Ale ani to by z nich neudělalo to, čím byly – opravdovou unikátní specialitou.

Mělo se to takto:

O incidentu se zapálenou slivovicí se Kadlec zmínil na jatkách Jozefu Ajvarovi.

„To je ta tvoje pěkná dračice,“ řekl mu starý cikán.

„Mám z toho trochu strach,“ přiznal se Kadlec. „Co kdyby něco opravdu chytlo a shořel celý dům?“

Ajvar se zamyslel, natočil si prstem knír a řekl Kadlecovi, aby se v týdně stavil u jeho matky. „Něco o těch věcech ví, třeba ti poradí.“

Kadlec návštěvu dlouho odkládal, ale nakonec Ajvarovu matku přeci jen navštívil. Ukázal jí puchýře na svých zádech a stydlivě jí popsal milostné hrátky se Sárou.

„Ajajaj,“ zašklebila se žena nakonec a Kadlec se polekal. „Vypadá to mladíku, že *Ihr Freulein ist ein Feuerkinetik*.“

„*Feuerco*?“ nechápal Kadlec.

„Kolik *Freulein* Brux váží?“ vyzvídala cikánka.

„Nevím,“ zakoktal zmateně Kadlec a v duchu Sáru přeměřil. „Jednu hovězí čtvrtku?“

„Rozmístěte si v ložnici kameny. Nejlépe granit nebo křemen. Alespoň třicet..., ne, raději čtyřicet kilo. Na-

čerpají to teplo do sebe. Paničku za mnou brzy přiveďte, pokusím se z ní ten oheň dostat.“

Kadlec tomu ani za mák nerozuměl, ale když ho toho večera Sára opět popálila, rozhodl se rady uposlechnout a do skříně v ložnici nanosil hromadu kamenů. Opravdu to pomohlo a oba se při milování cítili uvolněnější, klidnější a trpělivější.

To, že teplo Sářiny lásky jde použít i na tepelné zpracování klobás a párků, zjistil Kadlec náhodou, když po ní opět jednou zatoužil v dílně. Jejich uzenářské výrobky pak získaly jakousi pikantní kvalitu, která nešla slovy dosti dobře popsat, ale málokterý jazyk jí dokázal odolat. Jejich láska, tedy do slova a do písmene, procházela žaludkem.

Věhlas jejich podniku se šířil městem jako epidemie.

* * *

Kadlec požádal Sárú o ruku až v létě roku 1931. Došlo k tomu 6. června za opravdu podivných okolností. Kadlec si už byl jistý, že Sárú – a případného potomka, po kterém začal toužit víc a víc – zcela jistě uživí. Stal se dvorním dodavatelem mnichovské smetánky, místní restaurace se přetahovaly o jeho omezenou produkci a Kadlec si do jisté míry mohl diktovat ceny, i přes ekonomické obtíže, do kterých země pomalu ale jistě zabředávala.

Začátkem týdne se Kadlec zmínil, že by v sobotu mohli navštívit starou botanickou zahradu a *Skleněný Palác*. Sára byla nadšená a na výlet se těšila, snad možná i tušila, co má Kadlec v plánu, a to napětí se v ní hromadilo celý týden. Když ve středu přistihla Kadlece, jak cosi ukrývá v zásuvce pracovního stolu v dílně,

zrudla rozpaky a dělala, jako by si ničeho nevšimla. Kadlec v návalu vzrušení málem podlehl chvilkové touze odchýlit se od svého původního záměru, ale nakonec odolal.

V sobotu si Kadlec oblékl své nejlepší šaty a spěchal do hostince nedaleko botanické zahrady, v kterém si dali schůzku. Sára přišla v tom bílém kloboučku, který měla na hlavě tenkrát v Brně; Kadlec se třásl rozrušením. Povíдали si o filmu, o množících se zákazech zahraničních snímků, nakonec v hovoru utichli a dlouhou chvíli se na sebe jen mlčky usmívali. Kadlec dokonce několikrát nahmatal v kapse krabičku se zlatým prstenem, ale masochisticky vždy odolal, chtěl to očekávání protáhnout, chtěl se houpat na vlnách emocí, tak dlouho, jak jen to bude schopen fyzicky vydržet.

Sára hořela očekáváním a to napětí si užívala pravděpodobně ještě více než Kadlec. Kdykoli se jí během hovoru dotkl, když jí před obědem políbil ruku svými horkými rty, prostupovala jí láska a vzrušení takové, jaké ještě nikdy v životě nezažila.

Po obědě zašli do *Skleníku*, jak se občas galerii v zahradě říkalo. Obklopeni tisíčkami uměleckých skvostů si připadali jako v ráji. Když stáli před *Zimní krajinou* Caspara Friedricha, řekl Kadlec hravě: „Pozor, Sáro, ať od tebe ten sníh neroztaje!“

Sára ho škádlivě plácla rukavičkami přes ramena, nahlás se zasmála a odtáhla ho z galerie ven do zahrady. Nemohla už to napětí vydržet a Kadlec byl také u konce se silami. V malém altánku, obklopeném růžovou zahradou, ji požádal o ruku. Navlékl jí zásnubní prstýnek a začal ji líbat. Pak ji opřel o zábradlí altánku, a když do ní zezadu pronikal, měl dojem, že shoří, páčila jako rozžhavené železo, jako písek na pláži, na Sahaře, jako

oheň ve výhni. Při orgasmu si tiskla pěst na ústa, v mar-né snaze zabránit blaženým stenům, druhou rukou tlačila Kadlece k sobě.

Nakonec se zhroutili na dřevěnou lavičku a vysíle-ním usnuli.

Probudily je až sirény a křik.

„Hoří,“ ozývalo se od *Skleněného Paláce*. „Hoří!“

Jako ve zlém snu se vypotáceli z altánku a pozorovali nerovnou bitvu hasičů s plameny. K nebi nad Mnicho-vem stoupal hustý dým, jakýsi šedočerný závoj, před-zvěst čehosi neblahého.

Sára plakala, Kadlec mlčel, ztracený ve víru zmate-ných myšlenek.

Skleněný Palác lehnul popelem a s ním většina po-kladů, které ukrýval. Zbylo jen několik desítek plátén a artefaktů, uchovaných v přilehlých depozitářích, kte-ré oheň nepoškodil.

Mezi ztracenými díly byla i *Zimní krajina*.

Z místa požáru utekli a schovali se v Kadlecově bytě.

„Taková škoda,“ naříkala Sára. „Proč se to muselo stát? Tolik krásy a nezbylo z ní nic. Nic! A zrovna dnes. Kdo to mohl udělat? A proč? Byla to snad jen náhoda?“

Kadlec se zarazil. Stejně jako vy i on věděl, že náho-da lidské životy neřídí.

„Sáro,“ řekl a sebral v sobě veškerou odvahu. „Mys-lím, že jsi *Skleník* zapálila ty.“ Vyděšeně se na něj podí-vala a její nářky utichly. Kadlec jí pověděl o své návštěvě u Ajvarů a nakonec otevřel skříň, ve které na hromadě křemenů trůnil hrnec plný klobás.

* * *

Svatbu chtěl Kadlec uspořádat pro jistotu až v zimě. Otevřeně o tom nemluvil, ale chtěl udělat vše pro to, aby omezil případný účinek Sáriných spalujících emocí.

Situace v Německu se ale rychle zhoršovala, nezaměstnanost vystřelila na neuvěřitelných třicet procent, průmysl se takřka zastavil, pro mnoho lidí bylo obtížné sehnat jídlo, a tak se Kadlec nakonec rozhodl svatbu odložit. K tomuto rozhodnutí ho vedlo ještě něco: Mnichov byl hlavním stanem NSDAP a stranické antisemitské názory se začínaly postupně stále víc a víc manifestovat. Kadlec věřil, že jemu žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí, obával se ale o Sáru a o její rodinu. Nebyli sice ortodoxními Židy, ale ukazovalo se, že to není podstatné: šlo tady o rasu, ne o vyznání.

Když se jednou před jejich krámkou postavila skupina *Braunhemden* a bránila zákazníkům ve vstupu, dostal Kadlec strach. Obchody šly od deseti k pěti, i pan Kraus začal posílat na nákup jen posluhovačku, ale i ta nakonec přestala chodit.

Sára vadla a chřadla. Milovali se jen sporadicky – Sára se obávala dalšího požáru – a to se podepisovalo na kvalitě klobás a na zájmu o ně.

„Nemůže se nic stát,“ říkával jí Kadlec. „Přinesl jsem další tři kila křemenů.“ Když jen odmítavě vrtěla hlavou, přemlouval ji k návštěvě paní Ajvarové.

„Bojím se,“ říkala mu. „Dej mi čas.“

Vše vyvrcholilo jednoho dne, kdy v dílně připravoval další várku klobás, v kterých bylo více mouky než masa. Z krámkou najednou zaslechl výkřik. Krve by se v něm nedořezal – popadl sekáček a vrazil do dveří.

V krámě panovala ledová atmosféra; Kadlecovi naskočila husí kůže.

Herman Kraus držel Sáru za předloktí a pokoušel se ji povalit na zem.

„Ty komunistická svině!“ křičel na ni a oči mu plály. Kadlec věděl, že je Herman aktivním členem SA, ale nikdy by ho nenapadlo, že si k šikanování a vybíjení jinošské energie vybere zrovna Sáru. Navíc to snad ani nemohl myslet vážně. Byl ale dost hloupý na to, aby si popletl slogan.

Kadlec se snažil uklidnit. Odkášlal si a nadechl se, když v tom Herman Sáru udeřil hřbetem dlaně do tváře. Kadlecovi se zatmělo před očima. Prohnal se krámkem jako tornádo a vrazil mladému nacistovi takovou facku, že vzal druhou o pult.

„Tady máš komunistu, *du Schwein!*“ zavrčel. „*Jetzt raus!*“

Herman se vypotácel z krámků a dal se na útěk.

Sára se přitiskla ke Kadlecovi a vzlykala. Byla studená jako led a třásla se jako osika.

* * *

Ani příští rok však nebyl o nic lepší. Na seznamu nežadoucích obyvatel města se kromě Židů objevovali i Slované a Kadlec cítil, jak se kolem něj stahuje neviditelná smyčka. Jednotky SA kroužily městem jako supi, šířily strach, zabraňovaly zákazníkům v návštěvě *špatných* obchodů a rozbíjely jim výlohy. Pouliční bitky byly na denním pořádku, každý, kdo se na SA-many křivě podíval, byl komunist a okamžitě schytl výprask.

Sára nakonec podlehla Kadlecovu naléhání a souhlasila s návštěvou staré cikánky. Kadlec byl jak na trní, když hned druhý den spíchal na jatka, aby schůzku

s Ajvarem domluvil. Muž ale někam zmizel, a ať se Kadlec vyptával, jak chtěl, nikdo mu nedokázal – nebo nechtěl – říci, co se s ním stalo.

Když se za pár dnů odhodlali cikánku navštívit bez pozvání, našli její dům prázdný. Kadlec cítil, jak mu naděje na šťastný život se Sárou pomalu protéká mezi prsty. Na koho se obrátit nyní? Koho požádat o radu či pomoc?

Jak se prohlubovala Kadlecova beznaděj, tak i někdejší popularita jeho podniku pomalu ale jistě brala za své. Kadlec to nesl těžce, ale Sára mu v těch dnech byla nečekanou oporou.

„Všechno se v dobré obrátí,“ říkávala mu. „Uvidíš.“

Kadlec o tom pochyboval, cítil, že jejich šťastná budoucnost se ztrácí, zardoušená šilenstvím, které Německo pomalu, ale jistě zachvacovalo.

Toho osudného pátečního rána uklízel Kadlec v dílně a připravoval si náčiní. Z masokombinátu mu měli zavézt menší dodávku masa, po přímé intervenci Klause Kilzmanna. Zrovna rovnal nože, když se ozvalo klepání na zadní dveře.

„*Ich komme*,“ zabručel Kadlec a spěchal otevřít. Ale místo dodávky stáli za dveřmi čtyři mladíci, kteří se na něj okamžitě vrhli. Obličeje měli schované pod černými šátky, oči jim však planuly neskrývanou záští. Než si Kadlec uvědomil, co se děje, schytl několik bolestivých ran obuškem přes ramena a boky, jeden mladík ho kopancem srazil k zemi.

Kryl si hlavu a zatíнал svaly, zatímco se na něj sneslo krupobití ran. Dostal hrozný strach o Sáru, která mohla každou chvíli přijít do krámu. Levé oko se mu zalilo krví, cítil kovovou pachut' v ústech, svět se s ním točil v bláznivé spirále.

Pak zaslechl charakteristický zvuk vytažené rolety výkladu. *Sára!* Blesklo mu hlavou. *Scheisse!* zaklel. *Kurva. Kurva!*

Zachytil nohu jednoho z útočníků jen několik centimetrů před svým obličejem a prudce s ní škulbl. Dal do toho pohybu všechnu svou sílu. Ozval se nervy drásající zvuk, jak se něco natáhlo a prasklo, mladík vyjekl a zhroutil se k zemi. Kadlec se zvedl a po čtyřech, jako zvíře, doběhl ke stolu, kde ráno vyrovnal nabroušené vykostovací nože. Věděl, že nemá moc času. Narovnal se, jeden nůž popadl a mrskl ho téměř naslepo za sebe. Chmátnul po sekáčku a otočil se. Hrud' mu skákala nahoru a dolů, snažil se popadnout dech, jedním rozmazaným pohybem si vytřel krev z očí.

Vedle mladíka s vykloubenou nohou ležel druhý, nůž se mu groteskně zapíchl do prsou, připomínal jakousi makabrozní jednohubku. Kadlec se chrchlavě zasmál.

„Udělám z vás fašírku,“ zachrčel směrem k zbývajícím dvěma. „Nasekám vás do klobás, parchanti.“

Chtěli se dát na útěk, ale bylo pozdě. Kadlec se rozmáchl sekáčkem a oba rozsekal na fašírku.

Sára vpadla do dílny v okamžiku, kdy stál zbrocený od krve nad hromadou zohavených těl.

„Názorně ti předvedu, Sáro,“ řekl, „jak se bourají svině.“

Sára našpulila rty a dala si ruce v bok.

Klobásy měly ještě pikantnější chuť než obvykle a masa v nich bylo po dlouhé době o trochu víc.

* * *

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Karel Drexler
Verschluss

Ilustrace na obálce Žaneta Kortusová.

Grafická úprava obálky Lukáš Tuma.

Redakce Martin Ďásek.

Vydalo Nakladatelství Epoque s. r. o.,

Kaprova 12, 110 00 Praha 1,

v roce 2018 jako svou 658. publikaci.

První vydání, 192 stran.

Sazbu provedl Jaroslav Uhlíř.

Vytiskl Akcent tiskárna Vimperk, s. r. o.

Knihy **Nakladatelství Epoque** můžete zakoupit

u svého knihkupce nebo si je lze objednat

písemně na adrese: **Kaprova 12/40,**

110 00 Praha 1 – Staré Město,

telefonicky na čísle: **224 810 353,**

e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz,**

nebo na internetové stránce: **www.epocha.cz**

facebook.com/fantastickaepocha

facebook.com/nakladatelstvi.epocha